

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 26 de juny del 2018.

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sr. Carles CRUZ MORATONES, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Mitjançant escrit registrat en data 23.06.17 el Sr. J.A.L., formulà demanda pel procediment de mínima quantia contra la Sra. M.F.B., mitjançant la qual sol·licitava que es dictés sentència condemnant a la demandada a satisfer-li la suma de 1.034,41.-euros derivats d'una banda, dels imports que hauria aprovisionat l'agent en relació al compte que malgrat constar sota titularitat del Sr. J.A.L. utilitzava la Sra. M.F.B. per al funcionament del negoci X que l'agent havia traspassat a la defenent, i d'altra, del descobert deixat per la mateixa en aquest compte, amb imposició

a l'adversa de les costes processals i extraprocessals, inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

II.- En data 01.09.17, la Sra. M.F.B. contestava la demanda plantejada de contrari oposant-se a les pretensions de la part agent sol·licitant demanant la seva íntegra desestimació amb imposició de les costes processals a la part agent.

III.- Obert el judici a proves, van ser practicats els diferents mitjans probatoris proposats pels litigants.

IV.- L'Hble. Tribunal Unipersonal va dictar Sentència en data 06.11.17, amb la següent part decisòria:

“PRIMER.- Estimar en gran part la demanda presentada en data 23 de juny de 2017 per part del Sr. J.A.L. contra la Sra. M.F.B.

SEGON.- Condemnar a la defenent a satisfer a l'agent 703,41€ (674,51€ + 28,90€), quantitat incrementada amb els interessos legals meritats a comptar del dia 1 de setembre de 2017 i fins a la seva total satisfacció.

TERCER.- Condemnar en costes a la defenent d'acord amb l'establert en el sisè fonament de dret.”

V.- Contra l'esmentada resolució formula recurs d'apel·lació la Sra. M.F.B., i en virtut dels arguments que exposa en les seves conclusions per escrit de data 28.03.17, demana la revocació de la resolució apel·lada i que es dicti una nova sentència condemnant al Sr. J.A.L. a les costes judicials ocasionades, inclosos els honoraris d'advocat i procurador.

La part apel·lada no ha presentat l'escrit de contesta a les conclusions en el termini que li fou concedit.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Carles CRUZ MORATONES.

FONAMENTS DE DRET

I.- En el present procediment, la part agent el Sr. J.A.L. reclama front la part defenent Sra. M.F.B. en demanda en la que sosté una petició de condemna per import de 1.034,41€ més interessos i costes.

La sentència d'instància estima parcialment la demanda i condemna a la suma de 703,41€ més interessos i costes.

Contra tal decisió s'alça la part vençuda.

II.- En aquest procediment de mínima quantia, la part agent reclama el pagament de les despeses ocasionades per la gestió duta a terme per la defenent del bar "X" situat a l'Avinguda Tarragona 00 d'Andorra la Vella.

Consisteix la reclamació de les aportacions per evitar el descobert en el compte corrent utilitzat per la Sra. M.F.B. així com el saldo final deutor quan aquella va deixar la gestió del negoci en el dia 16 de gener de 2017.

III.- L'essència del present plet rau en la prova aportada a les actuacions perquè cada part estima que la càrrega de la mateixa correspon a la part contrària. Com ja hem dit en altres ocasions, cal acudir als principis de càrrega probatòria que podríem derivar dels aforismes (*"ei incumbit probatio qui dicit non qui negat"* -D.22-3.2- o *"onus probandi incumbit ei qui dicit"* -Codi 4-18,23-: 1) la càrrega de la prova cal distribuir-la segons es reclami el compliment d'una obligació (en aquest cas li correspon al demandant) aquella càrrega relativa als denominats fets "constitutius" o es proclami l'extinció d'una obligació (en aquest cas, li correspon al demandat) els denominats fets "extintius" o "impeditius". Ara bé, l'aplicació d'aquest principi ha anat adquirint matisos jurisprudencials per tal d'adaptar-lo a les exigències constitucionals i a la flexibilitat necessària en tot anàlisi de les controvèrsies litigioses derivades de les relacions humanes. No s'escapa a ningú que la distribució de la càrrega de la prova té sentit quan no hi ha prova suficient i, aleshores, cal decidir quina part ha de suportar les

conseqüències de la manca de prova. Quan existeix prova suficient, resulta indiferent quina part l'hagi proporcionat al Tribunal. Dit en altres paraules, la càrrega probatòria és transcendental només quan manca la prova perquè, quan aquesta existeix, resulta irrellevant qui l'hagi proporcionada al Tribunal .

Així resulta que s'ha vingut interpretant sobre càrrega de la prova, tant doctrinalment com jurisprudencial, en el sentit que la tutela judicial efectiva (art. 10 de la CA), la justícia material i la realitat social han recomanat recórrer als criteris de normalitat (cal demostrar allò que és anormal, i per conseqüent "impeditiu") i presumir allò que és normal en unes relacions humanes, o bé en l'estat normal o natural de les coses o en situacions de fet o de dret; cal tenir present la facilitat o proximitat (disponibilitat) de cada part als mitjans probatoris per evitar situacions desproporcionades de manca d'igualtat processal o bé que denotin una manca absoluta de bona fe processal en l'establiment de la veritat material; i finalment com a conseqüència de tot això, la necessària flexibilitat en l'aplicació de les normes de distribució de la càrrega probatòria.

IV.- Dit això, estan conformes les parts en que varen signar un contracte en el dia 1.8.16 de cessió de la titularitat del negoci esmentat; també que en compliment del mateix la part compradora va pagar 5.000€ i va contractar el lloguer del local amb la propietat. Però davant d'aquesta realitat documental la part defenent afirma que no va arribar a adquirir la titularitat formal del negoci per causa imputable al Sr. J.A.L. que no la va tramitar. Però la part defenent no ha negat en la contesta ni que hagués pagat aquella suma inicial, ni que finalment hagués resolt el contracte de lloguer del local amb la propietat ni tampoc nega en cap moment que operés amb el compte corrent titularitat del Sr. J.A.L. i on es carregaven els rebuts de l'explotació del local.

Per tant, es centra la defenent únicament en que la titularitat (formal) del negoci no la va tenir en cap moment, però això no impedia que hagués

tingut la titularitat real del negoci fins el dia 16.1.17 i des del 30 d'agost anterior. Lògicament, de no haver tingut realment la titularitat real del negoci hauria reclamat els 5.000€ pagats en 1.8.16, hauria reclamat la declaració de la propietat conforme havia resolt de manera immediata el contracte de lloguer, extrems tots aquests que podrien haver contrarestat la prova documental aportada per la part agent i que no ha estat negada.

Per altra banda, la part agent també ha demostrat documentalment que en el mateix dia 1.8.16 va demanar el canvi de titularitat administrativa del bar que anava encara a nom de l'anterior titular, pas previ per a poder formalitzar la cessió del negoci en favor de la Sra. M.F.B.

En conclusió, la part defenent no ha pogut contrarrestar la prova documental de la part agent per acreditar que realment no es va transferir ni la titularitat real del bar ni la seva explotació fins al dia 16 de gener de 2017. Això porta a confirmar la sentència d'instància perquè la prova practicada a la vista de les al·legacions dels escrits rectors del procediment, hagi estat plenament encertada.

Finalment afegirem que la petició de condemna al pagament d'honoraris a la part agent, decau des del moment que es confirma l'estimació parcial de la seva demanda.

V.- En resultar desestimat el recurs procedeix imposar les costes per ell generades a la part recurrent, de conformitat amb el que disposa el Codi 7,51,5.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de la Sra. M.F.B. contra la Sentència dictada per l'Hble. Tribunal Unipersonal de Batlle en data 6 de novembre de 2017, que confirmem íntegrament.

Imposem el pagament de les costes causades en aquesta alçada a la part apel·lant.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. Presidenta de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-